

ket, eller om der er mindste Udsigt til, at han kan betale i sin Tid, naar Regningen skrives ud. Der er ganske vist her i Landet i saa Henseende taget et overmaade stort Hensyn til den, som sættes under Tiltale, og for saa vidt kan man jo nok sige, at der i Fremtiden bliver en Forskel, thi det Omfang, hvori man i Fremtiden vil faa Forsvarer beskikket af det offentlige, bliver ganske vist mere begrænset, end det er nu, og jeg ønsker heller ikke der at tage Forslaget særlig stærkt i Forsvar over for det ærede Medlem. Det er netop et af de Punkter, som jeg sigtede til før, hvor jeg ønsker en Forandring i Forslaget, hvis man kan blive enig derom. Thi for mig gælder det særlig om, hvorvidt man kan samle de forskellige Anskuelser om de Ændringer, der kunde ønskes. Der er ganske vist her en Forskel, men saa maa man heller ikke glemme, hvad Glæde man har af de nuværende Forsvarere, og den er sandelig ikke stor. Dette siger jeg ikke for at kaste Snavs paa ærede Kolleger ved Underretten og Overretten og end mindre ved Højesteret, men det er nu en Gang saa, at det Forsvar, der ydes især ved Underretterne, til Dels ogsaa paa Grund af det meget ringe Vederlag, der gives, er saare tarveligt, saa, om man skal miste det, har ikke meget at sige. Det maa ogsaa erindres, at nu begynder Forsvaret ikke, før Tiltale er rejst, men efter det ny Forslag vil der, hvor der overhovedet beskikkes Forsvarer, kunne beskikkes en saadan allerede under Forundersøgelsen. Det vil vel blive det sædvanlige. At der er Adgang for sigtede til selv at tage sin Forsvarer, er jo noget andet; jeg indrømmer, at i den Retning, det ærede Medlem talte om, altsaa med Hensyn til dem, som ikke selv kunne betale, har det mindre at sige.

Naar det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Nanke) mente, at der burde være en Bestemmelse om, at man ikke kunde blive Landsretsdommer, uden at man først havde været Underretsdommer eller Politimester — jeg ved ikke, om det ærede Medlem mente, at begge Dele skulde være lige gode — eller Fuldmægtig hos en af dem i en vis Aarrække, saa vil jeg udtale min Sympati i saa Henseende, og det glæder mig, at den ærede Justitsminister gjorde det samme. Jeg har tidt nok i denne Sal haft Lejlighed til at udtale min Anskuelse om det urigtige i det gamle System, hvorefter man fortrinsvis rekruterer Dommerstanden og særlig den overordnede Dommerstand fra Central-

administrationen, til at jeg skulde behøve at komme videre tilbage til det Spørgsmaal. Det er efter min Mening i bestemt Modstrid med Grundlovens Paabud og Forudsætning om Adskillelse mellem den udøvende og den dømmende Magt, om Dommernes Uafsættelighed og Selvstændighed, naar man regelmæssig og systematisk tager Dommerne fra Centraladministrationen, hvor de blive saa indlevede i den Tankegang, som der gør sig gældende, at det bliver dem saare vanskeligt at løsrive sig derfra, naar de senere komme ud som Dommere, vanskeligt at føle sig som de selvstændige og til alle Sider uafhængige Mænd, som de først og fremmest burde være. Maa jeg med det samme henstille, om man ikke burde gaa noget videre og ikke indskrænke Adgangen til de overordnede Retter alene til dem, der have haft den praktiske Fordømmelse, som det ærede Medlem talte om, men ogsaa tænke paa Sagførerne. Det er ikke blot Underdommerne, hvortil det ærede Medlem hører, der have praktisk Uddannelse; det er ogsaa Sagførerne. Jeg ved nok, at det her i Landet, fra visse Sider i alt Fald, betragtes som givet, at Uddannelsen som Sagfører er en af de ringeste Uddannelser, man kan faa, og at navnlig ingen maa tro, at han derigennem i mindste Maade kvalificerer sig til at komme ind i den højvelbaarne Embedsstand. Samfundet deles efter visse Folks Mening i to bestemte Dele: Embedsmændene her og alt det øvrige der, og ud fra denne Betragtning er en Sagfører noget saa smaat og uværdigt, at det er en Impertinence fra hans Side, hvis han tænker paa at blive værdig til at optages i Embedsstanden, særlig da i Landets Dommerstand. Det Forhold synes jeg nok burde forandres, og jeg kan nøjes med til Støtte derfor at henvise til den Kendsgerning, at i England er det en nødvendig Betingelse for overhovedet at blive Dommer af hvilken som helst Grad, at man først har været Sagfører i et vist Antal Aar, og med Hensyn til disse engelske Dommere henviser Kommissionen i Bemærkningerne Side 483, hvor der tales om Dommernes Forhold til Nævningerne og de Krav, der maa stilles til den Dommer, der skal kunne vejlede Juryen: til „den eminenteste Evne til at klarlægge en Sag og retlede en Jury, som udmærker den engelske Dommer“. Det er den Anbefaling, Kommissionen enstemmig giver den engelske Dommerstand, og naar det saa vides, at de engelske Dommere alle ere forhenværende Sagførere, synes jeg, der er Argu-